

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

11 септември 2014 година *

„Преюдициално запитване — Свобода на установяване — Свободно предоставяне на услуги — Предприятия за колективно инвестиране в прехвърлими ценни книжа (ПКИПЦК) — Директива 85/611/ЕИО — Член 45 — Понятие за плащания в полза на притежателите на дялови единици — Издаването на удостоверения за поименни дялови единици на притежателите на дялови единици“

По дело C-88/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour de cassation (Белгия) с акт от 24 януари 2013 г., постъпил в Съда на 22 февруари 2013 г., в рамките на производство по дело

Philippe Gruslin

срещу

Veobank SA, по-рано Citibank Belgium SA,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta, председател на състав, J. L. da Cruz Vilaça (докладчик), G. Arestis, J.-C. Bonichot и Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: N. Jääskinen,

секретар: V. Tourgès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 27 ноември 2013 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за г-н Gruslin, от L. Misson и J. Meyer, avocats,
- за Veobank SA, по-рано Citibank Belgium SA, от M. van der Haegen и A. Fontaine, avocats,
- за белгийското правителство, от J.-C. Halleux и M. Jacobs, в качеството на представители,
- за чешкото правителство, от M. Smolek, в качеството на представител,

* Език на производството: френски.

— за Европейската комисия, от J. Hottiaux, както и от J. Rius и A. Nijenhuis, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 13 февруари 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 45 от Директива 85/611/ЕИО на Съвета от 20 декември 1985 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно предприятията за колективно инвестиране в прехвърлими ценни книжа (ПКИПЦК) (ОВ L 375, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 138), изменена с Директива 95/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 юни 1995 година (ОВ L 168, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 180, наричана по-нататък „Директивата за ПКИПЦК“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Gruslin и Veobank SA, по-рано Citibank Belgium SA (наричана по-нататък „Citibank Belgium“ или „Veobank“), относно издаването на удостоверения за поименни дялови единици от взаимния фонд Citiportfolios (наричан по-нататък „фонд Citiportfolios“).

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Директивата за ПКИПЦК е изменяна многократно, преди да бъде отменена с Директива 2009/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно предприятията за колективно инвестиране в прехвърлими ценни книжа (ПКИПЦК) (ОВ L 302, стр. 32), представляваща нейна преработена версия. Приложима с оглед момента на настъпване на фактите по главното производство обаче е Директивата за ПКИПЦК.
- 4 Второ до пето съображение от Директивата за ПКИПЦК в редакцията ѝ, която е в сила към момента на настъпване на фактите по спора в главното производство, гласят:

„като има предвид, че националните закони, уреждащи предприятията за колективно инвестиране следва да бъдат координирани с цел сближаване на условията на конкуренция между такива предприятия на общностно равнище и същевременно гарантиране на по-ефективна и по-уеднаквена защита на притежателите на дялови единици; като има предвид, че благодарение на това координиране предприятията за колективно инвестиране, намиращи се в дадена държава членка, ще бъдат облекчени при търгуването на дяловете си единици в други държави членки;

като има предвид, че постигането на горепосочените цели ще способства за премахването на ограниченията пред свободното движение на дялови единици на предприятия за колективно инвестиране в рамките на Общността и че подобно координиране ще способства за възникването на европейски капиталов пазар;

като има предвид, че с оглед на горепосочените цели е желателно да бъдат въведени общи основни правила за разрешаване, надзор, структуриране и функциониране на предприятията за колективно инвестиране, намиращи се в държавите членки, както и за задължително публикуваната от такива предприятия информация;

като има предвид, че прилагането на такива общи правила представя достатъчна гаранция за това предприятията за колективно инвестиране, намиращи се в държавите членки, да могат при спазване на приложимите разпоредби за движението на капитали да търгуват своите дялови единици в други държави членки, без последните да са в състояние да подчиняват тези предприятия или техните дялови единици на каквито и да било разпоредби, различни от разпоредбите, които в съответната друга държава членка попадат извън приложното поле на настоящата директива; като има предвид, че независимо от това, че предприятие за колективно инвестиране, намиращо се в дадена държава членка, търгува своите дялови единици в друга държава членка, то трябва да вземе всички необходими мерки, за да гарантира, че притежателите на дялови единици в другата държава членка ще могат лесно да упражняват своите финансови права там и да получават необходимата информация“.

5 Член 1, параграф 6 от Директивата за ПКИПЦК гласи:

„При условията на разпоредбите, уреждащи движението на капитали, както и на членове 44 и 45 и член 52, параграф 2, никоя държава членка не може да прилага каквито и да било други разпоредби в областта, уредена с настоящата директива, към ПКИПЦК, намиращи се в друга държава членка, или към емитираните от такива ПКИПЦК дялови единици, когато те търгуват дяловете си единици на нейна територия“.

6 Съгласно член 4, параграф 1 от тази директива:

„ПКИПЦК не могат да извършват дейност като такива, ако нямат разрешение от компетентните органи на държавата членка, в която се намират [...].

Това разрешение[...] има действие за всички държави членки“.

7 Раздел VIII от Директивата за ПКИПЦК, озаглавен „Особени разпоредби за ПКИПЦК, които търгуват дяловете си единици в държави членки, различни от тези, в които се намират“, включва член 44, параграф 1, който предвижда:

„ПКИПЦК, което търгува дяловете си единици в друга държава членка, е длъжно да спазва законовите, подзаконовите и административните разпоредби, действащи в тази държава, които не попадат в областта, уредена с настоящата директива“.

8 Член 45 от посочената директива гласи:

„В случая, посочен в член 44, ПКИПЦК е длъжно също, *inter alia*, в съответствие с действащите закони, подзаконови и административни разпоредби в държавата членка, в която търгува дяловете си единици, да вземе необходимите мерки за осигуряване в тази държава членка на възможности за извършване на плащания в полза на притежателите на дялови единици, обратно изкупуване или откупуване на дялови единици и предоставяне на информацията, която ПКИПЦК са длъжни да предоставят“.

- 9 Списък А, приложен към споменатата директива, точка 1.10 от първа колона, озаглавена „Информация относно [взаимния фонд]“, предвижда:

„Сведения за видовете и основните характеристики на дяловите единици и в частност:

- характер на правото (вещно или друго), представяно от дела,
- оригинални ценни книжа или сертификати, удостоверяващи правото на собственост; запис в регистър или сметка,
- характеристики на дяловите единици: поименни или на приносителя; [...]

[...]“.

Белгийското право

- 10 Член 138, параграф 2 от Закона от 4 декември 1990 г. относно финансовите операции и финансовите пазари (*Moniteur belge*, 22 декември 1990 г., стр. 23800, наричан по-нататък „Законът от 4 декември 1990 г.“) в редакцията, която е в сила към момента на настъпване на фактите по спора в главното производство, гласи:

„Предприятието за инвестиране по параграф 1 трябва да определи орган по член 3, точка 1 или 2, за да осигури дистрибуцията на дялове на притежателите на дялове, продажбата или обратното изкупуване на дяловете, както и предоставянето на информация, която предприятията за колективно инвестиране са длъжни да предоставят“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 11 Видно от акта за преюдициално запитване и от предоставената на Съда преписка по делото, фондът Citiportfolios е взаимен фонд по люксембургското право, който се управлява от дружеството по люксембургското право Citiportfolios и чиято банка депозитар е дружеството по люксембургското право Citibank Luxembourg.
- 12 Проспектът на фонд Citiportfolios се разпространява в Белгия от Veobank в качеството ѝ на орган, определен от дружеството Citiportfolios съгласно член 138, параграф 2 от Закона от 4 декември 1990 г.
- 13 От 12 до 24 януари 1996 г. г-н Gruslin, белгийски гражданин, пребиваващ в Белгия, инвестира във фонд Citiportfolios, като записва дялови единици директно в дружеството Citibank Luxembourg. Veobank не участва в това записване като адрес за записване и не получава комисиона в такова качество.
- 14 На 9 септември 1996 г. дружеството Citibank Luxembourg закрива всички сметки и прекратява деловите си отношения с г-н Gruslin, считано от 17 септември 1996 г., като го приканва до тази дата да изтегли всички останали по сметките му парични средства и ценни книжа. Той е уведомен, че ако не даде инструкции относно действията, които да се предприемат за ликвидирани на дяловите му единици във фонд Citiportfolios, те ще бъдат вписани на негово име във водения от издателя регистър на дяловите единици. Тъй като не получава инструкции от г-н Gruslin, на 14 октомври 1996 г. дружеството Citibank Luxembourg извършва посоченото вписване.

- 15 През декември 1996 г. г-н Gruslin изпраща писмо на Veobank, с което иска да му бъдат издадени удостоверения за дяловите единици, вписани на негово име в регистъра на притежателите на дялови единици във фонд Citiportfolios. Veobank отговаря, че тъй като са били закупени директно от дружеството Citibank Luxembourg, дяловите единици не са отбелязани в откритата от нея на името на г-н Gruslin преписка. Тя обаче го уведомява, че е изпратила преписката му на дружеството Citibank Luxembourg за предприемане на по-нататъшни действия.
- 16 На 14 януари 2008 г. г-н Gruslin предявява до Tribunal de commerce de Bruxelles иск за осъждане на Veobank да му издаде споменатите удостоверения, за да може да докаже правото си на собственост върху записаните от него дялови единици. Тъй като не е удовлетворен от решението на посочената юрисдикция, той го обжалва, позовавайки се по-специално на член 138, параграф 2 от Закона от 4 декември 1990 г.
- 17 С решение от 11 януари 2011 г. Cour d'appel de Bruxelles приема за неоснователно искането на г-н Gruslin за издаване на разглежданите удостоверения, като по-специално отбелязва, че доколкото член 138, параграф 2 от Закона от 4 декември 1990 г. транспонира в белгийското право член 45 от Директивата за ПКИПЦК, използваното в него понятие „дистрибуция“ не трябва да се разбира като отнасящо се до издаването на удостоверения за дяловите единици, както твърди г-н Gruslin, а за „извършване на плащания“ в полза на притежателите на дялови единици.
- 18 Г-н Gruslin подава касационна жалба срещу това решение. В подкрепа на жалбата си той по-специално твърди, че съгласно член 138, параграф 2 от Закона от 4 декември 1990 г. издаването на удостоверения за дялови единици спада към задълженията, чието изпълнение Veobank е поверило на фонд Citiportfolios.
- 19 При тези условия Cour de cassation решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 45 от Директива[та за ПКИПЦК] да се тълкува в смисъл, че понятието „плащания в полза на притежателите на дялови единици“ включва и издаването на удостоверения за поименни дялови единици на притежателите на дялови единици?“

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

- 20 С акт от 6 март 2014 г., подаден в секретариата на Съда на 10 март 2014 г., г-н Gruslin иска — след произнасянето на 13 февруари 2014 г. на заключението на генералния адвокат и в съответствие с член 83 от Процедурния правилник на Съда — възобновяване на устната фаза на производството, като по същество твърди, че в точка 48 от заключението си генералният адвокат се позовава на нов правен принцип, по който страните не са взели отношение в становищата си.
- 21 На първо място, следва да се напомни, че съгласно член 83 от Процедурния му правилник Съдът може да постанови възобновяване на устната фаза на производството по-специално когато счита, че делото не е напълно изяснено, когато след закриване на тази фаза някоя от страните посочи нов факт от решаващо значение за решението на Съда или когато делото трябва да се реши въз основа на довод, който не е бил обсъден от страните или заинтересованите субекти по член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз.
- 22 На второ място, съгласно член 252, втора алинея ДФЕС функцията на генералния адвокат е да представя публично, при пълна непристрастност и независимост, мотивирани заключения по делата, за които съгласно Статута на Съда се изисква неговото произнасяне. При изпълнението на тази задача той може, ако е необходимо, да анализира преюдициалното запитване, като го

постави в контекст, по-широк от контекста, строго определен от запитващата юрисдикция или от страните в главното производство. Като се има предвид, че Съдът не е обвързан нито от заключението на генералния адвокат, нито от мотивите, на които то се основава, не е необходимо да се възобновява устната фаза на производството всеки път когато генералният адвокат повдигне правен въпрос, по който страните не са разменили становища (решение *Pohotovost*, C-470/12, EU:C:2014:101, т. 22 и цитираната съдебна практика).

- 23 По настоящото дело Съдът, след като изслуша генералния адвокат, счита, че разполага с всички необходими данни, за да отговори на поставения въпрос, и че в представените пред него становища, в това число и от г-н Gruslin, е взето отношение по тези данни.
- 24 Поради това искането за възобновяване на устната фаза на производството следва да се отхвърли.

По преюдициалния въпрос

- 25 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали задължението, предвидено в член 45 от Директивата за ПКИПЦК, по силата на което ПКИПЦК, търгуващо дяловите си единици на територията на държава членка, различна от тази, в която се намира, е длъжно да осигурява възможности за извършване на плащания в полза на притежателите на дялови единици в държавата членка, в която търгува дяловите си единици, трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща издаването на притежателите на дялови единици на удостоверения за дяловите единици, вписани на тяхно име във водения от издателя регистър на притежателите на дялови единици.

По допустимостта

- 26 Европейската комисия изразява съмнения относно допустимостта на преюдициалния въпрос, поради това че г-н Gruslin лично отишъл във Великото херцогство Люксембург, за да запише директно дяловите си единици в дружеството Citibank Luxembourg, а преследваната с Директивата за ПКИПЦК цел била по-скоро за защита на притежателите на дялови единици, инвестиращи чрез посредник, установен в държава членка, различна от тази, в която се намира ПКИПЦК. Поради това посочената директива не била непременно приложима към спора по главното производство.
- 27 В това отношение следва да се напомни, че съгласно постоянната практика на Съда въведеното с член 267 ДФЕС производство е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, чрез който Съдът предоставя на националните юрисдикции насоки за тълкуването на правото на Съюза, необходими им за разрешаване на висящи пред тях спорове (вж. по-специално решение *Fish Legal* и *Shirley*, C-279/12, EU:C:2013:853, т. 29 и цитираната съдебна практика).
- 28 Въпросите, свързани с тълкуването на правото на Съюза и поставени от националния съд в нормативната и фактичката рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция преюдициално запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или също когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. по-специално решение *Fish Legal* и *Shirley*, EU:C:2013:853, т. 30 и цитираната съдебна практика).

- 29 В случая е установено, от една страна, че фондът Citiportfolios се намира в Люксембург и че дяловете му единици са се търгували в Белгия. От друга страна, член 138, параграф 2 от Закона от 4 декември 1990 г. транспонира в белгийското право член 45 от Директивата за ПКИПЦК, като г-н Gruslin основава на тези разпоредби искането си да му бъдат издадени разглежданите в главното производство удостоверения. Следователно, както посочва и генералният адвокат в точка 22 от заключението си, не може да се приеме за очевидно, че изцяло отнасящият се до тълкуването на споменатия член преюдициален въпрос няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство.
- 30 От изложеното следва, че преюдициалният въпрос е допустим.

По съществуването на спора

- 31 Най-напред следва да се отбележи, че Директивата за ПКИПЦК не дефинира съдържашото се в член 45 от нея понятие „плащания в полза на притежателите на дялови единици“.
- 32 Съгласно постоянната практика на Съда от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, както и от принципа за равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държава членка с оглед на определяне на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Европейския съюз, което трябва да бъде направено, като се отчитат контекстът на разпоредбата и целта на разглежданата правна уредба (решение *Fish Legal* и *Shirley*, C-279/12, EU:C:2013:853, т. 42 и цитираната съдебна практика).
- 33 От второ до четвърто съображение от Директивата за ПКИПЦК следва, че с оглед гарантиране на свободното търгуване в рамките на Съюза на дялови единици, емитирани от ПКИПЦК, директивата е насочена към координиране на националните закони, уреждащи ПКИПЦК, с цел, от една страна, сближаване в Съюза на условията на конкуренция между такива предприятия и от друга страна, гарантиране на по-ефективна и по-уеднаквена защита на притежателите на дялови единици. С оглед на това Директивата за ПКИПЦК установява общи основни правила за разрешаване, надзор, структуриране и функциониране, както и за информацията, която ПКИПЦК трябва да публикуват.
- 34 От член 1, параграф 6 от Директивата за ПКИПЦК във връзка със съображение пет от същата следва, че свободното търгуване в рамките на Съюза на дялови единици на ПКИПЦК предполага намиращите се в държава членка ПКИПЦК да имат възможност да търгуват дяловете си единици в друга държава членка, без последната да може да им налага каквито и да било разпоредби в областта, уредена с тази директива.
- 35 В този смисъл съгласно член 4, параграф 1 от посочената директива ПКИПЦК не могат да извършват дейност като такива, ако нямат разрешение от компетентните органи на държавата членка, в която се намират, като това разрешение има действие за останалите държави членки.
- 36 Член 44, параграф 1 от споменатата директива също предвижда, че ПКИПЦК, което търгува дяловете си единици в държава членка, различна от тази, в която се намира, е длъжно да спазва законовите, подзаконовите и административните разпоредби, действащи в тази държава, които не попадат в областта, уредена с Директивата за ПКИПЦК.
- 37 При все това обаче по отношение на същата хипотеза член 45 от тази директива предвижда, че ПКИПЦК е длъжно, *inter alia*, да вземе необходимите мерки за осигуряване в тази държава членка на възможности за извършване на плащания в полза на притежателите на дялови единици, обратно изкупуване или откупуване на дялови единици, както и за предоставяне на

съответната задължителна информация. Същата разпоредба уточнява, че посочените мерки трябва да бъдат взети в съответствие с действащите закони, подзакони и административни разпоредби в държавата членка, в която съответното ПКИПЦК търгува дяловите си единици.

- 38 От пето съображение от Директивата за ПКИПЦК следва, че с член 45 от същата се цели да се гарантира наличието на механизми, позволяващи на притежателите на дялови единици да упражняват лесно своите финансови права в държавата членка, в която се търгуват дяловите единици, както и да се гарантира предоставянето от ПКИПЦК там на съответната задължителна информация на притежателите на дялови единици.
- 39 В този контекст следва да се отбележи, че независимо от посочените в становището на Veobank множество услуги, които биха могли да бъдат свързани със записването и притежаването на дялови единици от ПКИПЦК, от текста на член 45 от Директивата за ПКИПЦК все пак следва, че в държавата членка, в която търгува дяловите си единици, ПКИПЦК е длъжно да осигури само възможности за извършване на плащания в полза на притежателите на дялови единици, обратно изкупуване или откупуване на дялови единици и предоставяне на информация.
- 40 Поради това следва да се констатира, че с оглед гарантиране на по-ефективна и по-уеднаквена защита на притежателите на дялови единици законодателят на Съюза е приел за необходимо и достатъчно да наложи на ПКИПЦК задължение в държавата членка, в която търгува дяловите си единици, да осигурява на притежателите на дялови единици посочените в предходната точка услуги.
- 41 В частност разпоредбите от Директивата за ПКИПЦК, свързани с финансовите права на притежателите на дялови единици и задълженията на ПКИПЦК за предоставянето им на информация, не съдържат каквато и да било уредба относно формата, държането и търгуването на дяловите единици на ПКИПЦК, нито относно средствата за доказване на правото на собственост върху дяловите единици с оглед упражняването от техния притежател на свързаните с тях права.
- 42 Както обаче отбелязват както генералният адвокат в точка 32 от заключението си, така и Комисията, формата на емитиране на дяловите единици е неразривно свързана със способа за доказване на собствеността им и упражняването на предоставяните от тях права.
- 43 В това отношение впрочем следва да се отбележи, че в приложения към Директивата за ПКИПЦК списък А, първа колона, озаглавена „Информация относно [взаимния фонд]“, точка 1.10 се изброяват сведенията, които трябва да се предоставят на притежателите на дялови единици относно видовете и основните характеристики на емитираните от ПКИПЦК дялови единици, в това число и относно формата им, а именно дали става въпрос за ценни книги, сертификати, удостоверяващи правото на собственост, или вписване в регистър или в сметка, както и дали дяловите единици са поименни, или на приносител.
- 44 Следователно, както отбелязва генералният адвокат в точка 29 от заключението си, се налага изводът, че Директивата за ПКИПЦК не урежда посочените по-горе области, а се ограничава само до установяване на задължение за предоставяне на информация в това отношение на притежателите на дялови единици.
- 45 Ето защо притежател на дялови единици не може на основание на член 45 от посочената директива, и в частност на основание на задължението на ПКИПЦК в държавата членка, в която търгува дяловите си единици, да осигурява възможности за извършване на плащания в полза на притежателите на дялови единици, да иска от ПКИПЦК да му предостави финансова услуга по издаване на удостоверение за записаните от него дялови единици.

- 46 Това тълкуване се потвърждава и от член 19, параграф 3, буква м) от Директива 2009/65 във връзка със съображение 22 от същата. Всъщност от тях изрично следва, че съдържанието на регистъра на притежателите на дялове, организацията на поддържането и местонахождението на този регистър се уреждат от правилата на държавата членка по произход на ПКИПЦК или от организационните мерки на управляващото го дружество.
- 47 С оглед на всички изложени съображения на поставения преюдициален въпрос следва да се отговори, че задължението, предвидено в член 45 от Директивата за ПКИПЦК, по силата на което ПКИПЦК, търгуващо дяловите си единици на територията на държава членка, различна от тази, в която се намира, е длъжно да осигурява възможности за извършване на плащания в полза на притежателите на дялови единици в държавата членка, в която търгува дяловите си единици, трябва да се тълкува в смисъл, че не обхваща издаването на притежателите на дялови единици на удостоверения за дяловите единици, вписани на тяхно име във водения от издателя регистър на притежателите на дялови единици.

По съдебните разноски

- 48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Задължението, предвидено в член 45 от Директива 85/611/ЕИО на Съвета от 20 декември 1985 година относно координирането на законите, подзаконовите и административните разпоредби относно предприятията за колективно инвестиране в прехвърлими ценни книжа (ПКИПЦК), изменена с Директива 95/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 юни 1995 година, по силата на което предприятие за колективно инвестиране в прехвърлими ценни книжа, търгуващо дяловите си единици на територията на държава членка, различна от тази, в която се намира, е длъжно да осигурява възможности за извършване на плащания в полза на притежателите на дялови единици в държавата членка, в която търгува дяловите си единици, трябва да се тълкува в смисъл, че не обхваща издаването на притежателите на дялови единици на удостоверения за дяловите единици, вписани на тяхно име във водения от издателя регистър на притежателите на дялови единици.

Подписи